

Het directeur-generaal Willemspark.

Het bosje van Heist is nu eigendom van het gemeentebestuur van Knokke-Heist en recent werden heel wat werken uitgevoerd. Het oogt mooi en verzorgd.

Maar voor veel Heistenaars was het bosje een groot pretpark of speelplein. De jongeren gingen er spelen, de ouderen gaan er nog steeds wandelen.

Juist na de oorlog stonden er nog heel wat bunkers aan de noordkant en voor de adolescenten was het een ideaal plekje om de meisjes beter te leren kennen... Dit kon natuurlijk ook op een van de vele zitbanken bij valavond, of in de "keunepit", de duinenpanne in het Noord-Oosten van het bosje.

De mannen van de Tuinwijk waren heer en meester in het bosje en vaak grepen daar ware veldslagen plaats: de Nieuwe Wijk tegen de Tuinwijk. De Schachtjes, de Verbouws en de Beulens waren families die niet terugschrokken om aan te vallen en bij winst iemand aan een boom vast te binden. Toen noemde dat nog "kattekwaad".

Het park is ook al veel van uitzicht veranderd.

Vroeger stonden er een aantal gebouwtjes zoals het toilet ter hoogte van waar nu het zwembad De Raan is. De badkarhouders kwamen er 's morgens ook met emmers stadswater halen voor het uitwassen van de verhuurde badpakken. De wandelaars konden er naar het toilet.

Dit kon trouwens ook in een ander gebouwtje meer aan de Oostkant.

En dan was er nog het kaartershuisje waar de ouderen een kaartje kwamen leggen met zicht op de vijver. De vijver met de leuke bruggetjes met in het water visjes en op het water de eendjes. En er rond zitbanken.

Het was de vaste stek van veel Heistenaars die hun zondagse wandeling startten langs de boulevard en dan even rust namen in het bosje om dan terug te keren langs de zeedijk. Een stop voor een ijsje bij Moustafa of Coupe de Nice maakte van elke zondag een feestdag.

Voor de moedigen was er een ijsje bij de Rostens (Verheecke). Een hoorntje met twee bollen en daarop een hoeveelheid crème fraiche. Héérlijk !!!

Centraal in het bosje hadden we twee vijvertjes en op de toegangsweg waakte een hert boven op een rotstuintje. Hoeveel duizenden foto's zouden daar niet gemaakt zijn ?

Heistenaars en toeristen kropen op de stenen op uiteindelijk te belanden op de rug van het majestueuze hert die we stevig bij de horens konden nemen. Horens die elk jaar afgekraakt werden en aan vervanging toe waren. Nu heet dat vandalisme.

Eens de foto genomen wandelde men door tot aan de waterplas om te genieten van de omgeving en van de eendjes die gevoederd werden. Men hoorde de vogeltjes fluiten en de wilde rozen verspreiden nog steeds een heerlijk parfum. Dat was echt genieten.

Iets verder had men een ander vijvertje met een water spuwende zeehond. Daar bevindt zich ook de gedenksteen verwijzende naar de heraanleg van het bosje na de Tweede Wereldoorlog.

Even doorstappen en we komen aan de tennis. Wie plaats nam op een van de zitbanken kon de tennisspelers bewonderen... helaas meestal met de zon vlak in de ogen. De mensen kenden de spelregels niet maar kwamen vooral voor de opwaaiende plooirokjes van de jonge tennisspeelsters.

